

—I un dia —va dir la dona recordant de forma confusa les profecies de l'O'Hara— et vindrà a buscar un gran Toro Vermell en un camp verd, i el coronel en un cavall molt alt, sí —passant-se a l'anglès—, i nou-cents dimonis.

—Ah, me'n recordaré —va dir en Kim—. Arribaran un Toro Vermell i un coronel a cavall, però el meu pare va dir que primer vindrien dos homes a preparar el terreny per a aquestes coses, perquè, segons deia ell, sempre ho feien així, i que sempre és així quan els homes fan màgia.

Si la dona hagués enviat en Kim a la Jadoo-Gher local amb aquells documents, naturalment la Lògia Provincial s'hauria encarregat d'ell i l'hauria enviat a l'Orfenat Maçònic de les Muntanyes, però la dona havia sentit dir coses sobre màgia que la feien malfiar. I en Kim també tenia les seves pròpies idees. Quan va arribar a l'edat de la indiscreció, va aprendre a evitar els missioners i els blancs d'aspecte seriós que li preguntaven qui era i què feia. Perquè en Kim es dedicava a no fer res, i amb un èxit rotund. És cert que coneixia l'esplèndida ciutat murallada de Lahore des de la Porta de Delhi fins al fossat exterior del Fort; que era carn i un gla amb homes que portaven unes vides més estranyes que cap de les que Harun ar-Raixid⁶ hauria pogut somiar; i que ell mateix vivia una vida tan aventurera com les de *Les mil i una nits*, però els missioners i els secretaris de les societats benèfiques no haurien comprès la bellesa de tot allò. Pels barris el coneixien com el «Petit Amic del Món Sencer», i molt sovint, com que era àgil i sabia passar desapercebut, durant les nits caloroses anava pels terrats concorreguts a portar encàrrecs de part d'uns joves elegantíssims, molt polits i pentinats. Es tractava d'intrigues —això ho sabia prou bé, perquè el mal no tenia secrets per a ell des que havia après a parlar—, però el que de veritat li agradava

era el joc en si: rondar furtivament pels reguerots i els carrerons foscos, enfilarse per una canonada, veure i sentir el món femení dels terrats i volar d'un terrat a un altre a l'abric de la càlida foscor. I després hi havia els homes sants, els faquirs coberts de cenдра que seien al costat dels seus templets de maó a l'ombra dels arbres de la ribera, gent que coneixia molt bé: els saludava quan tornaven d'una peregrinació mendicant i, si no hi havia ningú a prop, menjava del seu mateix plat. La dona que el cuidava li demanava amb llàgrimes als ulls que es vestís a l'estil europeu, amb uns pantalons, una camisa i un barret vell. Però, per ocupar-se de determinats afers, li era més còmode anar vestit com un hindú o un mahometà. Un dels joves elegants —a qui van trobar mort al fons d'un pou la nit del terratrèmol— li havia regalat un conjunt hindú complet, el que corresponia a un noi del carrer de casta baixa. En Kim guardava aquella roba en un amagatall, sota unes bigues del magatzem de fusta d'en Nila Ram, més enllà del Tribunal Suprem del Panjab, on s'assequen els aromàtics troncs de cedre de l'Himàlaia després d'haver baixat pel corrent del Ravi. Quan tenia algun negoci o alguna diversió a la vista, en Kim feia servir aquella roba, i no tornava al porxo fins a l'alba, cansat de cridar darrere d'un seguici nupcial o de llançar esgarips en una celebració hindú. De vegades a casa hi havia menjar, però el més corrent era que no n'hi hagués, i llavors en Kim tornava a sortir per menjar amb els seus amics indígenes.

De tant en tant, sense deixar de picar amb els talons contra el Zam-Zammah, s'oblidava de jugar a ser el rei del castell amb el petit Chota Lal i amb l'Abdul·là, el fill del confiter, per dirigir algun comentari insolent al policia indígena que vigilava les fileres de sabates a l'entrada del museu. El corpulent panjabi somreia indulgent, perquè feia molt de temps que coneixia en Kim, com el

coneixien l'aiguader, que refrescava amb l'aigua del seu bot la carretera plena de pols, i en Jawahir Singh, el fuster del museu, que estava inclinat sobre uns embalatges nous. Tothom coneixia en Kim, llevat de la gent que venia del camp, que corrien cap a la Casa de les Meravelles per contemplar els objectes que havien fet homes de la seva província i d'altres llocs. El museu estava dedicat a les arts i a les manufactures, i tothom que estigués interessat pel saber podia adreçar-se al conservador per demanar-li explicacions.

—Fora! Baixa! Deixa'm pujar! —va cridar l'Abdul·là enfiant-se a la roda del Zam-Zammah.

—El teu pare era pastisser, la teva mare robava *ghi*!⁷ —va cantussejar en Kim—. Els musulmans fa molt de temps que van caure del Zam-Zammah!

—Deixa'm pujar! —va cridar el petit Chota Lal, que duia una gorra brodada d'or. El seu pare potser tenia mig milió de lliures esterlines, però l'Índia és l'únic país democràtic del món.

—Els hindús també van caure del Zam-Zammah. Els musulmans els van fer fora. El teu pare era pastisser...

Es va interrompre; amb passos feixucs acabava de girar la cantonada, venint del bulliciós basar Moti, un home; un home com aquell, en Kim, que creia conèixer totes les castes, no l'havia vist mai. Feia quasi sis peus d'estatura i anava vestit amb una túnica de molts plecs superposats, atrotinada com una manta de cavall, i en Kim no va saber relacionar cap d'aquells plecs amb un ofici o una professió coneguts. De la faixa li penjaven un llarg estoig calat de ferro per dur-hi plomes i un rosari de fusta com el que porten els homes sants. Duia al cap una mena de boina escocesa descomunal. La cara era groga i arrugada, com la d'en Fook Xing, el sabater xinès del basar. Els ulls tenien les commissures cap amunt i semblaven escletxes d'ònix.